

**Καπετάνιος, πο'χει γνώσι,
προσπαθεί νά τά μπαλώση.**

Μας φιδυρίζει μές'στ'αυτά: Ξυπνήστε, ναυμάχοι,
κι'επιτελείς τόν πλοίαρχο τόν έχου'σ'τό στομάχι.

Μεγάλ' άνδρα γαθήματα μ'ας λένε προκίονια
θαλάσσης μεγαλεία,
κι'άδελφική κυριαρχεί κι'όμοθυμος όμόνοια
μέσα σ'Επιτελεία.

Δεσμός αγάπης άρρηκτος, βρέ Περικλή, συνέχει
του Στόλου τά στελέχη,
πνεύμα μεγαλεπήβολον άδελφικής φιλίας,
και δι'αυτού θαυματοουργούν,
και δι'αυτού μ'ας οδηγούν
πρός γ'ην έπαγγελίας.

Κανένας φθόνο μέσα του κι'έχθρα καμμάδι δέν κρύβει,
μέ πνεύμ'αγάπης όρθ' καθείς,
κι'αγάπη μόνον άληθής
τ'ης έχθρας τό δαιμόνιον κατά κρημών συντρίβει.

Αγάπη κι'άφοσίωσις τελεία'στό καθήκον
θριάμβους μ'ας ύπόσχονται πολέμων καλλινίκων.

Αγάπη διώχνει μόνο
μαύρα κακίας νέφη,
και χλεμποζάρη φθόνο,
που κόσμους καταστρέφει.

**Πολλοί τε και ποικίλοι
γιά τόν Αδέρωφ θρούλου.**

Και μ'ας γράφουν άπ' έκει
πός ναυμάχοι μερικοί,
Περικλή συμπατριώτη,
όστ'ωρασαν'στό φλογοτόπι,
κι'έτσουγαρίζανε ποτήρια κι'άλλαξαν χαράς φιλία,
κι'είπανε και'στους Έγγλέζους να τους φέρουν τά βιολιά.

Μά ν'ι'έγω, βρέ Περικλέτο, τί χαρά που τήν έπρα
γιά τ'ης μάννας μας τήν μοιρα,
κι'είχα πόθον να μεθύσω και μέ σέ και μοναχός μου
γιά τού καρκαβού τού κάζο.

και'στά πέρατα του κόσμου
διαρκώς να τó φωνάζω.

Τέτοια μ'ας λένε σοβαρά,
ώ κεφαλή ζευξέκα,
που να τ'άκούσης μιά φορά
και να γελάσης δέκα.

Μά μην πιστεύης τούτα
τάσεται τά μνημόματα,
και δώσε μ'ε και βούτα
μέσ'στα γαλάζια κύματα.

Και σκούζε, κουβαρντά!
γιά σου, Πατρίε μητέρα,
που λέγεται δελφίνι,
κι'ή Δός' από κοντά
σέ πέρνει νύκτα'μέρα,
και βήμα δέν σ'άφινει.

Ήχώ σέ περιβάλλει
παιάνων καλλιμόλων,
έκανες κήλο πάλι
μέσ'στου Πλωμού τόν κόλπον.

Λύσω, τ'ης γλώσσης κόμπε,
χαίρε, θριάμβων γλάμπε,
φάρε, φανέ, και λάμπε.

Νέα μεγαουργία,
και σ'Αγγλων ναυπηγεία
σ'έπισκευάζουν τ'έμπε.

Χαίρε, μπουμπουνομένη,
καρδοτακισμένη
σέ πάντους ευτυχία.

Καθήκοντος βωμέ,
τύπε κι'υπογραμμέ
απόάτου πειθαρχία.